

trædige Skibsfarten indenfor den Grændse, hvor den efter Søfynbighedens Regler bør have fuld Frihed til at bevæge sig. Jeg nærer ingen Frygt i saa Henseende. Det er saa stærke Interesser, der ere paa Bane her, saa alvorlige Forhold med saa ypperlige Lalsmænd i Samfundet for den fri Udøvelse af deres Ret indenfor rimelige Grændser, at vi nok skulle se den offentlige Mening væbne sig imod de stakkels Skibsinspektører, som maatte give sig til at gribe ind, uden at have den offentlige Mening pointeret og sikket med sig.

Sviid: Der er fremsat og det ganske vist med Rette Klage over, at Ministeren ikke har vist tilstrækkelig Imødekommen overfor Ubdalgets Anstuelser. Jeg for mit Vedkommende har ikke set rettere, end at den høitærede Minister har krævet alt Sit, men ikke villet imødekomme os paa noget Punkt. Det første Krav, som den høitærede Minister stiller, er jo det, at vi ubetinget skulle medtage den indenrigske Fart, og jeg forstaaar ikke Ubdalget rettere, end at hele Ubdalget i det Væsentlige er tilbøjeligt til at gaa ind paa dette. Men saa synes det mig nok, at man ogsaa til Gjengæld kunde forlange nogen Imødekommen fra den høitærede Minister med Hensyn til de Dnsker, vi fremsatte. Jeg vil nu anmode det høie Folkething om at overveie den Betydning, det virkelig har, at den Mand, der faar hele Afgjørelsen i sin Haand, er en Skibsfører. Jeg kan ikke undlade at gjentage, at herpaa lægger jeg hele Bøgten. De kunne sætte alle de Bestemmelser med Hensyn til Tilfyn osv. ind i Loven, som de ville, de faae dog ingen Betydning, naar det ikke er en praktisk, dygtig Mand, som kommer til at udføre dem. Man maa jo erkende, at der ved denne Lov gives Tilladelse til et stærkt Indgreb i Sømandens Erhverv. Der er ikke blot her Tale om en Fastsættelse af Straf for Forbrydelser imod Loven, der er Tale om visse Byrder, der paalægges Sømanden, og der er ubetinget Tale om at gribe ind i hans Erhverv og i mange Tilfælde sætte ham fra sit Erhverv. Nu synes det mig nok, at man til Gjengæld kunde give Sømanden den Beroligelse, at han veed, at det er praktiske, dygtige Mænd, der komme til at afgjøre disse for ham saa betydningsfulde Spørgsmaal. Man mener fra den anden Side, at man ikke kan imødekomme dette Krav, at den Vedkommende skal have faret 5 Aar som Skibsfører paa længere Farter. Det kunde jo dog tænkes, at det blev en Mand, der aldrig har faret over Søen, som skulde til at bedømme, om et Skib virkelig var sødygtigt, og det vil jeg erklære for aldeles umuligt for ham. Man hører jo ganske vist ofte den Anstuelse udtale, at man skal hengive sig til Troen paa Theoriens Ufeilbarhed, men jeg tror nu rigtignok, at Theorien ideelmindeste i dette Tilfælde vil være det pure Sug. Det er aldeles ligegyldigt, hvad enten det bliver en Skibsfører eller en Marineofficer; har

han ikke ført Skibe længere Tid, er det ham aldeles umuligt at kunne bedømme det overordentlig vanskelige Spørgsmaal, om et Skib er sødygtigt eller ikke. Nu tror jeg ogsaa, at man maa indrømme, at det fordes her, at Sømanden blindt skal tro paa, at Indenrigsministeriet her ubetinget kan finde den rette Mand; men Indenrigsministeriet selv maa dog vistnok erkende, at det i Almindelighed ikke har en eneste Mand, som kjender til at bedømme dette Spørgsmaal. Det stilles mange Krav til Indenrigsministeriet, men jeg tror ubetinget ikke, at man kan stille det Krav til Indenrigsministeriet, at det skulde finde en Mand, som virkelig kunde bedømme et saadant Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Møen (Vojfen) hentydede til Marineofficerer, og det er ganske vist, at dem have Forslagsstillerne tænkt paa ved deres Forslag under Nr. 1 udenfor Betænkningen, dog ikke paa dem, som det ærede Medlem omtalte, nemlig Marineofficerer, som have faret i 5 Aar som private Skibsførere i den i Forslaget omhandlede Fart; thi saa er det en Selvsølg, at de ville kunne opfylde de Fordringer, Loven stiller til dem. Men man veed meget godt, at naar en Officer snubler over Aldersgrændsen, og der paa den anden Side tilvinter ham en Lønning paa 4—6,000 Kr., hvorfor han ikke skal bestille Noget, saa tager han den Post. Thi saasnart han skal bestille Noget og forlade sit Hjem og begive sig $\frac{1}{4}$ Mil derfra — han kunde jo f. Ex. bo paa Frederiksberg og skulle til Havnen her —, har han i Diæter 8 Kr. daglig tilligemed Befordringsgodtgjørelse foruden den fastsatte Lønning, saa Thinget maa indrømme mig, at for den faste Lønning udretter han ikke Noget omhelst. Saasnart han skal i Arbejde her, har han sine Diæter foruden Lønningen. Naar man saa tillige erindrer, at Tilfynet med Sømandens Uddannelse altid til Dato har været overladt til en Marineofficer, skjøndt det dog var meget naturligt, at det var en Mand, der var kjendt med vore Koffardforhold, der førte dette Tilfyn, tror jeg, at man ingenlunde kan være saa overdreven beroliget for, at man ikke her faar en Mand, der er væsentligst Theoretiker i Stedet for en praktisk Mand. Jeg har den Anstuelse, at det er saa omtrent ligegyldigt med alle de andre Bestemmelser i Loven med Hensyn til Tilfynet; faar man ikke denne Bestemmelse ind, vil jeg meget gjerne være med til at stemme mod alt det Andet. Naar der er talt om, at en Skibsbygger kunde anses for skikket til denne Post, saa skal jeg dog sige, at i theoretisk Forstand, naar der er Tale om at bedømme et Skib, der staar i Dok, kan han maasse være meget god, men naar der er Tale om et Skib, der til enhver Tid skal kunne gaa over Søen, tror jeg ikke, han er saa forsvarlig inde i de Forhold. Der kunde mulig være Tale om at tage Hensyn til den Anstuelse, hvis Spørgsmaalet om Belastningsforholdene bliver taget ud af Lovforslaget, men